

Тут очерет душі. На патиках роса.
Півкулі неба в склянці ложечкою їсти.
Росте пустеля в грудях. Зір — плавучий острів:
З корінням пам'ять геть повз береги несе.

Глухіше — виляски: щенята хвилю ссуть.
Крізь сутність — ложечкою в безхребетність плину. —
Рослинний світ у мозку слід рясний прослинив, —
Доріжка в сон, де сови осени, в ясир

Майбутнього, що в чашечках на столиках холоне.
На віях смальта: світ поволі входить в глину.
Плятан, що напроти присів був на стілець порожній,

Підвівся й похитав у спокій осоружний,
Щоб звідти (в пашеках зеленого відлуння)
В повітря впливла душі рожева клуня.